

על הגסים ועל הנפלאות... שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן הזה

בוני עולם

תמיכה וסיוע לחשוכי בנים

מישהו איתם בחדר המתנה

הנה אתם מתנתקים לרגע מכל המוכר והטוב, פותחים לאט ובחשש את הדלת, ונכנסים פנימה.

חדר המתנה.

חדר המתנה גדול. מסדרון ארוך ארוך שבסופו דלת נעולה. חתומה.

בחדר הזה אפשר לגעת במתח בידיים, למשש את הכאב הקורע, להרגיש את האכזבה המנפצת בלי רחמים עוד תקווה ועוד אחת, ולנשום את הלבד.

בחוץ זורמים החיים. השמש מחייכת אל תינוקות צוחקים וכל אלו שהם שמרו עליהם בגינה וטיילו איתם בעגלה הם כבר הורים מאושרים לילדים נפלאים. כשהם עדיין כאן, בחדר המתנה הזה ששעותיו ארוכות כמו הנצח.

עבורם החיים שבחוץ הם רק הצגה. הצגה שאין להם בה חלק. החיים שלהם הם רק המתנה. הם מחכים לרופאים ומחכים לבדיקות ומחכים לתוצאות ומחכים למחר ומחכים לחודש הבא,

וממתנינים, בכל רגע ורגע, ממתנינים וזועקים לישועה.

אבל הם לא לבד שם, בחדר המתנה הארוך והאינסופי הזה.

בוני עולם שם לידם.

מישהו שמגיש כוס שתיה לנפש שעייפה כבר מלחכות.

מישהו שיושב ליד וממתין יחד איתך.

מישהו שמטה אוזן ופותח לב.

מישהו שלא יושב בחבוק ידיים אלא דופק בכל הכוח, ויש לו כוח, על הדלתות הנעולות, ומקדים תורים ומזיז מהלכים ומגייס רופאים בכירים מחו"ל שעולים סכומי עתק שלא יאמנו---

מישהו שניגש גם אל האנשים שלאחר יאוש, אלו שיושבים בקצה חדר המתנה וידיהם מורמות ועיניהם אדישות כי די, עדיף שיקברו עמוק את החלום הבווער שלהם ויקימו עליו מצבת אבן. יש אולי מפתח לדלת הנעולה, אבל איך אנשים רגילים כמותם, שמגלגלים כל חודש חובות עתק של טיפולים קודמים, יכולים לממן טיפול נוסף של שישים אלף דולר??? איך???

כן. בוני עולם הוא המישהו הזה. שם, בחדר המתנה המיוסר, עשרים וארבע שעות ביממה.

מישהו שעושה הכל בעולם ומשמים מזכים אותו פעם אחר פעם להחזיק במפתח הזהב. לפתוח בחסדי שמים את השער הנעול לעוד שני אנשים מעולפי המתנה ולזכות אותם בילד. ילד. האושר הנפלא והמתוק ביותר בעולם כולו.

גדולי ישראל מאצילים מברכות קדשם בימי החנוכה

מרן הגראי"ל שטיינמן שליט"א
לאחר הדלקת נרות
חנוכה תשס"ט

הגאון רבי מיכל יהודה לפקוביץ שליט"א
מעתיר בעד התורמים לבנוי עולם
חנוכה תשס"ט

מרן הראשון לציון רבי עובדיה יוסף שליט"א
מאציל מברכותיו להרב בוכנר שליט"א

הגאון רבי יעקב מאיר שכטר שליט"א
לאחר הדלקת נרות
חנוכה תשס"ט

כ"ק מרן אדמו"ר מלעלוב זיע"א
מאציל מברכות קדשו להב בוכנר שליט"א
כחודש לפני הסתלקותו

שלו

אחיותיה. אחיותיו. החברותא שלו. החברות שלה. כל כך הרבה נמצאים איתה שם, מתאמצים לתת לה את התחושה שהם כאן, איתה ובשבילה, אם רק תרצה לדבר, לשתף, לחלוק.

והיא מרגישה את זה ומודה להם בליבה והיא רוצה כל כך לשתף ולחלוק, לספר, אולי קצת לבכות. הם רק בני עשרים וחמש, שניהם, והחבילה שעל כתפיהם הצעירות כבדה וכאובה כל כך... רוצה, אבל לא יכולה.

היא וחיים. חיים והיא. הם שניהם והשם הטוב שעימם. וזהו.

"אני יודעת מה זה", לוחשת לה לפעמים דודה שרה, מבט מבין ורך בעיניה, "גם אנחנו חכינו לשימי שלי כמה שנים ארוכות, ועברנו באמצע כמה ספורים כואבים, והנה, היום, ב"ה... אם מדברים, רוח'ה, אם משתפים קצת, לפעמים קל יותר"... היא מחייכת אז, רחל, וסוקרת בחיבה את גדוד הדודנים השובבים שלה. אבל המילים הללו לא פותחות בליבה אף חלון ולא מסיטות שום תריס מוגף. היא רוצה לעודד אותה, דודה שרה הטוב השליבה נכמר עליה, אבל לא, היא לא יודעת מה זה. מי שלא היה במקום הזה, במקום המסוים הזה שד"ר פליגמן טען בבטחה שבודדים המקרים, המקרים, לא האנשים, שהיו בו אי פעם, מי שלא היה שם - לא יכול לעולם לדעת מה זה.

הם נכנסו אליו לחדר עם כל כך הרבה תקווה. שבעה שבועות ארוכים המתינו לבקור הזה אצל הפרופסור המומחה ביותר בארץ. התקווה האחרונה שלהם אחרי סדרה ארוכה של אכזבות. הם עמדו, והוא ארגן משהו בניירותיו. אחר כך הורה להם על הכסאות ונטל את הצ'ק, "המזכירה תסדר לכם קבלה, בחוץ". על סך אלף שקלים חדשים. הם הגישו את הניירות. הוא קימט קצת את מצחו הגבוה ועיין. הם תלו עיניים משתוקקות במוצא פיו. הוא שתק. "מקרה מסובך", אמר לבסוף, "מסובך מאד. אם כבר ניסיתם את זה ואת זה אז"....

אז?

"אז אין לי הרבה מה להציע. יש אולי איזשהו טיפול חדשני

היה לילה קר. רחל התקרבלה עמוק יותר במעילה. המעיל השחור היפה והאיכותי שרכשו לה אצל פוזנר בנדוניה, לפני מעט יותר מחמש שנים. "קחי מידה גדולה יותר", אמרה בחיוך טוב המוכרת בעלת הנסיון, "שיהיה גם לאחר כך"... קר. קר בחוץ. חמש שנים ארוכות חלפו לאט ושולי המעיל הרחבים עודם מתבדרים ברוח. היא החישה את צעדיה. חיים נשאר עדיין לרקוד, אבל לה נגמר כבר הכוח. צלילי התזמורת מלויים אותה, מתנגנים באוזניה לקצב הפסיעות. היתה חתונה יפה, אמרו כולם. חתונה שמחה. כלה אצילית, מאושרת.

הכל נכון, אבל היא לא הצליחה לשמות. היא הביטה מן הצד בכלה הקורנת וזרם של דמעות איים לשטוף אותה. היא מחייכת, הכלה, היא מאושרת. היא פוסעת את הפסיעה הראשונה על מרבד החיים החדשים וטרם יודעת עד כמה שברירית וחמקמקה יכולה להיות האדמה שמתחת. כשהביטה בה בעיניים לחות חשה פתאום קשישה כל כך. הלואי שתמיד תחייכי כך, המה בה הלב, שאף פעם לא תדעי כמה קשה ובודדה יכולה להיות הדרך... כבר כשאחזה את ההזמנה נשרט לה משהו בלב. "ראית?" שאלה את חיים. "ר"ח כסלו".

גם אז היה זה ראש חודש כסלו וגם היא עמדה שם, צחורה כל כך ונרגשת, מרחפת על ענני חלומות ותפילות. מי יכול היה לחשוב אז בינות המעגלים החמים העוטפים אותה בטבעת אוהבת ומתרוונת שלא ימים רבים יחלפו והיא תמצא את עצמה בודדה כל כך, מטפסת באצבעות פצועות על סלעי חיים?

והם דווקא טובים כל כך, האנשים שסביבה. טובים, רכים, רוצים לעזור, מתאמצים להקל. ההורים שלה. ההורים של חיים.

יהיה הילד הזה

הכסא הקרוב, פניה מיוסרות.

אבא ואמא הטובים שלה. הדואגים. המסורים. אבא ואמא שיוצאים מגדרם כדי לרפד להם את הדרך הלא פשוטה, שליבם רחב ועמוק ומרגיש, אבל ידם קצרה כל כך. אבא ואמא שנפשם יוצאת אל ילדתם המצוערת והם קונים לה מערכת סטריאו שהיא כל כך אוהבת תחת הטייפ-דיסק הפשוט והזיפני שלה. לאף אחד מאחיה ואחיותיה לא רכשו הוריה מתנות לימי הנישואין. ודאי לא מתנות אשר כאלו. רק לה, להם.

"צריך להתקשר אליהם, להודות", שומעת רחל את קולו של חיים מבעד למסך. היא ננערת. בטח שצריך. אבל איך תאמר להם ששמחה היא עד מאד כשקולה חנוק כל כך?

היא ניגשה אל הטלפון. הנורית האדומה הבהבה והיא האזינה בחצי אוזן להודעות שבתא הקולי. "שלום, מדברת גלית מן המרכז הרפואי איקס", הקול שבקע היה עניני וקליל גם יחד, כזה שלא מהרהר לרגע במשמעות המילים שהוא אומר, "רציתי להודיע לכם שהיתה תקלה טכנית בבדיקות שעשתה רחל ברביעי לעשירי. תיצרי קשר עם המרפאה בשעת הבוקר לקביעת תור חוזר".

רחל החוירה. יש לה מושג, לגלית הזו, על מה היא מדברת בכלל? הבדיקות ההן היו קשות ומסובכות כל כך... עד שחיכו לתור, עד שהשיגו את ההתחייבויות המיוחדות, והבדיקות, הבדיקות עצמן... אפילו עכשו עולות דמעות של כאב בעיניה כשהיא נזכרת ברגעי הסיוט הנוראיים ההם, שם בחדר הקטן שבמכון.

אז לחזור כעת על הכל שוב, בגלל תקלה טכנית? זו רק בדיקה חוזרת... חיים לא הבין מה היה לה פתאום, לאשתו הגבורה כל כך תמיד. אבל זה היה רק התרוץ. הקש הקטן. החץ האחרון שננעץ הערב הזה בליבה הכאוב.

פתאום היה הכל רחוק כל כך, דמיוני וחמקמק. פתאום כמו חורר מישהו באחת את בלון הכוחות שהיא משמרת במאמץ איתנים כבר חמש שנים ארוכות עד אין סוף. "אני מרגישה שהכל סתם", בכתה רחל, "סתם. עוד בבדיקות, עוד טיפול שאולי

ביותר מארבעים אלף דו--- אבל לא, זה לא רלוונטי בשבילכם. מה שאני יכול לתת לכם זה בדיקות. תעשו בדיקות, קודם כל, שנוכל להגדיר בדיוק את הבעיה הספיציפית, יש כאן סדרה ארוכה של בדיקות מורכבות. עוד חמישה-שישה חודשים, כשהיו לכם ביד את כל התוצאות, תבואו אלי שוב".

אבל הבעיה ידועה גם ככה? רצתה רחל לצעוק.

היא לא צעקה, רק אמרה. הרופא המהם כמה מילים לא ברורות משולבות במושגים זרים בלטינית על אופציות שונות של אותה בעיה ועל כך שתמיד טוב להיות חכמים יותר ולראות דברים מדויקים לגמרי ואז קם ממקומו, פותח להם באדיבות את הדלת אל המסדרון הארוך, המרופד בשטיח דק, אפור.

כעת החישה רחל את צעדיה, מדלגת את מדרגות הבנין שתיים שתיים. כן, ככה, כמו פעם. לברוח מן הכובד הזה, מהמחשבות העגומות. מה שחמש שנים יכולות לעשות. כמה צורב הכאב בתוך השקט. כמה ריק ובודד בתוך ים המילים. כמה עצוב מאחורי החיוכים. כמה תוהה ומבולבל וחרד יכול לב צעיר כל כך להיות. ליד הדלת פגשה בחיים. חבר הקפיץ אותו הביתה. גם לו נגמר פתאום הכוח לרקוד.

עוד לא סגרו את הדלת וכבר דפקו.

"מישהו השאיר את זה בשבילכם". השכן מן הדלת מול גרר אל פתחם ארזית קרטון גדולה וכבדה. "איזה משלוחן או משהו. צריך להיות שם פתק".

חיים מכניס את החבילה הכבדה הביתה. רחל תרה אחר הפתק. חיים קורע בסקרנות את צידי הקרטון. רחל קוראת במהירות את השורות הכחולות.

"מערכת סטריאו", מציין חיים בהתפעלות. "מההורים שלי, ליום הנישואין החמישי", לוחשת רחל.

"כל הכבוד להם", מעריך חיים, "הם יודעים כמה חלמת על זה". רחל חושבת על ההורים שלה שחיתנו בכמה השנים האחרונות ארבעה ילדים ומשהו בה מתכווץ. "הם רצו לשמח אותנו", היא לואטת. "הם רצו מאד לשמח אותנו. מאד מאד"--- ואז במקום לשמוח היא חושקת חזק את שפתיה וצונחת אל

יעזור... סתם אנחנו מכלים את ימינו ואת שנותינו ואת הכסף שאין לנו על דברים שאפילו הרופא בעצמו לא מאמין שהם יעזרו. סתם. הכל סתם, חיים. סתם".

"אז מה את רוצה לעשות?"

רחל שתקה. מה באמת היא רוצה לעשות? להתיאש? להרים ידיים? היא יודעת שלא. היא תרים את ידיה הכי הכי חזק וגבוה שאפשר, עד שיגיעו תחינותיה לשמים, יקרעו שם את השערים הנעולים ויביאו לה תינוק. תינוק טהור אחד מאוצר גנזיו של השם.

"אולי אנחנו צריכים למכור את הדירה שלנו. לחזור אל ד"ר פליגמן עם חמישים אלף דולר ולהכריח אותו לספר לנו על הטפול ההוא, החדשני, זה שממילא לא רלוונטי בשבילנו כמו שהוא אמר אז, אז חבל סתם לדבר"....

"ואז, איפה נגור?"

"לא יודעת. נעבור לאיזו עיירת פתוח בדרום. לא חייבים לגור דווקא בעיר הזאת".

"והעבודה הטובה שלך? והכולל המצוין שלי?"

"יישארנו כאן בלעדינו. מה אני צריכה את העבודה הזאת, מה, אם אין לי ילד כדי לפרנס בה? אז לא תהיה לי עבודה. אז תלמד בכלל פחות טוב. אז לא יהיה לנו בית בכלל, נגור בשכירות או באוהל במדבר. אבל יהיה לנו ילד, חיים. ילד!"

חיים לא הבין מה היה לה פתאום, לאשתו הגבורה כל כך תמיד. אבל זה היה רק התרוץ. הקש הקטן. החץ האחרון שננעץ הערב הזה בליבה הכאוב. פתאום היה הכל רחוק כל כך, דפיוני וחמקמק. פתאום כמו חור פשהו באחת את בלון הכוחות שהיא משמרת במאמץ איתנים כבר חמש שנים ארוכות עד אין סוף.

"רחל?" צללית נפלה פתאום על מחברת הטבע. שפרה. כמה שנים חלפו מאז שוחחו בפעם האחרונה? זכרון מתוק מילא פתאום את ליבה. שפרה החכמה, בעלת נסיון החיים העשיר כל כך.

"מה את עושה כאן, רחל?"

"עובדת ב"ה. מחנכת בב', מאד נהנית".

אוזניים רגישות לשפרה ולב רגיש עוד יותר.

"ומה איתך ככה, רחל? מה שלומך? ספרי משהו".

כל הספורים האצורים תוססים בה פתאום בעוצמה. כל הספורים שאין היא יכולה לספר. אפילו את חיים קשה לה לאחרונה לשתף בכל מצולות הכאב. הוא עצוב ומיואש כל כך ומישהו משניהם מוכרח להיות החזק אם אין היא רוצה, חלילה, שחייהם הצעירים והיפים יתרכסו לגמרי אל תהומות היאוש והחלון.

היא משחקת בעט האדום ומשרטטת מעגלים מתפתלים על גב יומן הציונים שלה. מתפתלים, מתפתלים. כבר חמש שנים שהם מתפתלים כך ושום סוף טוב לא נראה בקצה האופק.

אין לה מושג למה דווקא כעת זה קורה לה. אולי כי שפרה נחתה אליה פתאום מן העבר הטוב של פעם, רחוקה כל כך מכל מה שסובב אותה

בהווה.

"אין לי משהו מיוחד לספר", מעגלים, מעגלים על גבי מעגלים ממשיכים להתפתל. "עובדת כאן, כמו שאת רואה, ילדים עדיין אין לי. ככה, ב"ה. מנסים להתמודד".

שפרה מתכווצת במקומה בכאב. "כל כך קשה".

"יותר משאת מתארת".

"ויש מישהו בתמונה?" מתענינת שפרה בעדינות.

"יש ואין. ההורים משני הצדדים מסורים ועוזרים ומשתדלים מעל ומעבר". מכרכרים סביבנו בלי גבול כשאנחנו מגיעים לשבת. מסדרים במאמץ תור לפרופסור בכיר ביחד עם צ'ק של אלף שקלים של עלות הבקור כדי שנצא משם קשישים בשלושים שנה, שבורים ומיואשים. "הם עושים את המקסימום, באמת, אבל אחרי הכל, בבאמת של הדברים, בתמונה האמיתית - הם אינם".

"אז מי כן שם?"

רחל מזדקפת, והחזוק, החזוק שהיא מתאמצת כל העת לשדר שב אל כתפיה הרכות, השבריריות. "השם. בעלי. אני. מי עוד יכול להיות?"

עכשו הוציאה רחל מתיקה את הפתק הקמוט. "אולי הוא", לחשה לה שם שפרה בבית הספר בהמון אהבה ואכפתיות. "זה

חיים שתק. שתיקה גדולה ועצובה. שתיקה עמוקה, מיואשת. גם רחל שתקה. כל עוד היה את מי לשכנע, עם מי להתווכח - היא דיברה בלהט. אבל עכשו, את מי תשכנע? את הכתלים?

והשקט, קר וכבד, המשיך לרבוץ על השולחן בסלון. השולחן שיכול להפתח לשני הכיוונים ויהיה סביבו מקום אפילו לעשרה ילדים בעזרת השם, כמו שאמרה לה אמא בחיך באותם ימים רחוקים... אז מה, תוציא כעת דף ועט ותנסח מודעת 'אוש נמחרת על מכירת הדירה שלה? דף ועט.

היא קמה באחת מן השולחן ומן השקט וניגשה בסערה אל תיק העבודה שלה. שם, בתא הקדמי, שכב לו מקופל הפתק הקטן ההוא שמסרה לה שפרה לפני שלושה ימים.

היא ישבה אז בשעור חלון בחדר המורות, רכונה על גבי המחברות. מנדבת מחמאות כנות מעומק ליבה הרחב ומנקדת אותן בקפידה. מורה נפלאה היא רחל והמנהלת מביטה בה דרך קבע בהערכה. יש לה גישה מיוחדת אל הילדות הרכות והתמימות וגם כשמי מהן תוהה בקול בעיצומו של ספור פרשת השבוע מתי גם למורה רחל יקרה נס כמו לשרה היא רק מביטה במבט אוהב אל תוך עיניה ומבקשת ממנה בקול רך: תתפללי, מתוקה. תתפללו כולכן...

אחי, מבוני עולם. תנסו."

עד לרגע זה לא נגעה בפתק. מה הוא והם יכולים לעזור לה? אצל הפרופסור מספר אחת בארץ הם כבר היו גם בלעדיהם. ואת מילותיו שרוצצו את רוחם הם גם כבר שמעו. וסכומי עתק שנושקים לחמישים אלף דולר בשביל טיפול שהרופא הזכיר בדרך אגב, גם בוני עולם לא יתנו להם. סכומים כאלו אולי מוציאים על זוגות שנושאים עשר שנים, חמש עשרה. הם צעירים מדי בשביל זה.

והם כמו קשישים בני מאה, אבל את זה איש לא יודע. חיים מולל את הפתק בידי, מותיר את מכשיר הטלפון על השולחן.

"עכשו? מאוחר להתקשר בשעה הזאת לאדם זר. ובכלל, מה אגיד לו? מה אסביר?" אבל רחל היתה להוטה. "תגיד לו שאחותו הפנתה אותנו אליו. שלפני חמש שנים בלילה הזה היה הגדול והמאושר בחיינו ומאז הולך האושר ובורח מאיתנו, ועם כל יום שעובר הוא מתרחק עוד יותר. תגיד לו שאנחנו מרגישים רצים אחרי הרוח. תגיד לו את אחוזי הסכומים שנתן לנו פליגמן. תגיד לו ש---"

חיים התקשר, אבל להגיד הוא לא הגיד כלום מכל זה. "חיים כץ? אוהו", הקול שמעבר לקו התפשט בגלים גלים של חום בסלון הקר עד להקפאי, "כבר שלושה ימים אני מחכה לטלפון הזה! נו, אז בוא נשמע איפה אנחנו עומדים..." והוא שמע. לא סתם שמע.

רחל מצאה את עצמה משתאה. מהשאלות הממוקדות והמתמצאות כל כך. מהתמונה המורכבת ההולכת ונפרשת במדויק.

"יש לכם פקס לידיכם?" הרב ל' בהול, לא מוכן לאבד רגע. מספיק רגעים יקרים אבדו כבר.

רחל ממהרת להעביר את התיק למספר הפקס שניתן לה. כל המידע, הנסיונות הקודמים, תוצאות סדרת הבדיקות המתישה, המענה והמורכבת שנתן להם הפרופסור והם כעת בעיצומה.

הרב ל' כל הזמן איתם על הקו. רואה את הניירות והבדיקות ומעודד, מתקשר להתייעצות קלה והם בטלפון השני, קשובים לכל מילה.

"יש לי כאן זוג יקר שנוגע לי ללב באופן מיוחד", הם שומעים את מילותיו ומשהו בליבם נמס, "אנשים מיוחדים עם הרבה תעצומות נפש שכבר עברו דרך ארוכה. תוכל להסתכל רק רגע על---"

"תראו", הוא מנסה לסכם באוזניהם את הדברים, "יש לנו כאן בעיה מסוימת, בהחלט לא קלה, אבל השם ריחם עלינו ובימינו אפשר למצוא גם לה פתרון. זהו טיפול חדשני מאוד מאוד שרופאים רגילים אינם יכולים לבצע, אבל יש בארצות הברית פרופסור מיוחד המתמחה בזה. אני הייתי מציע שנלך קודם כל אל פרופסור

פליגמן. חכו רק רגע, בסדר?

חיים רוצה לומר שאצל פליגמן הם כבר היו, אבל צליל חיוג כבר מהדהד לו ברקע ו- "פרופסור פליגמן? כאן ל'. אני מדבר כעת עם זוג יקר שחשוב לי באופן מיוחד. הייתי רוצה לבוא איתם אליך כדי להתחיל בשלב א' בשביל טיפול איקס. מתי? מחר בשמונה?" "מחר בשמונה מתאים לכם?" חוזר אליהם הרב ל'. "אני עם רכב פרטי, אוכל לאסוף אתכם בדרך, אם תרצו".

חיים מביט ברחל. רחל מביטה בחיים ומשהו בעיניה מעפעף נואשות, בלי שליטה.

"אז מתאים לכם?" חוזר הרב ל', "סכמנו, פרופסור פליגמן. מחר בשמונה".

"זה פליגמן מגבעתיים?" שואל חיים, המום.

"בדיוק. הוא הפרופסור מספר אחד בארץ העוסק בתחום".

רחל לא מבינה. "היה לו קול אחר לגמרי, לרופא הזה", היא לוחשת, "ואף אחד לא שילם לו בזהב על כל מילה שהוא מוכן לנדב מהפה. בטוח שזה אותו אחד?"

הרב ל' מתחייך ואת חיובו החם והטוב מרגישים גם מעבר לקו. "הוא המומחה כאן בארץ, אבל את הטיפול עצמו לא נעשה אצלו בעז'ה. מדובר בטיפול חדשני מאד, שבגלל הסכומים שבו עליו להתבצע במיומנות ובזהירות מיוחדות. רק בארצות הברית יש פרופסור מיוחד עם נסיון וידע בטיפול החדשני והמורכב הזה. הנה, אני כבר מרים טלפון לרב בוכנר ומבקש ממנו לאשר את הטיפול".

"זה הטפול בסכום הבדיוני ההוא שפליגמן זרק לנו מילה אודותיו? למעלה מארבעים אלף דולר?" שואל חיים בפחד.

הרב ל' לא נבהל. "כן, זה הוא. אז מה, הילד היקר והטהור שיהיה לנו לא שווה את זה?"

רחל לא עונה. משהו מפרפר בליבה, חונק את גרונה, מטפס אל ארובות עיניה. חם לה בלב פתאום. חם.

הרב ל' מדבר עם הרב בוכנר שבארצות הברית. מה השעה עכשו באמריקה? אין לה מושג. מה השעה עכשו בארץ? גם אין לה מושג. עם אנשים שמעל הזמן - הזמן נעצר עבורה מלכת.

זוג יקר... דרך ארוכה... בעיה סבוכה... טיפול איקס... ומילת המפתח: ארבעים ושניים אלף דולר. מאושר?

החלום. החלום שלהם שרחק, אולי מגיע זמנו?

"אם זה היה לפני כמה שנים", אומר הרב בוכנר באידיש בקולו הרך, "הייתי הולך לכמה נדבנים כאן בארצות הברית ומגייס את הסכום. אבל היום", והכאב הכן

שבקולו חוצה אוקיינוסים, "היום המשבר הכלכלי פגע כאן בכולם והמצב מסובך יותר. ויש לנו זוגות קודמים ודחופים שכבר אשרנו להם טיפולים בסכומי העתק האלו..."

הרב ל' מרחיק מעט את השפופרת. הם לא צריכים לדעת את כל זה. זו הבעיה שלהם. לא של הזוג.

"אבל תתחיל עם זה", מכריע הרב בוכנר

רחל מרימה עיניים אדומות-אדומות
והדמעות ממשיכות לשטוף את פניה.
"הבנתי", היא מסננת במאמץ שברים
של מילים, "הבנתי מצוין".

עברו עליה כבר גלים רבים של
התפרצות שקורעת את הנשמה, של
אוקינזיסים של דמעות שאין לה מושג
מאיפה היא לוקחת אותן. בדרך כלל
אל מעמיקה של הכרית הרכה, צופנת
הסודות והדמעות. אבל עכשו היה זה
בכי אחר. אחר כל כך. אולי כמו הילד
ההוא, האבוד, שאחרי שעתים של
שוטטות ברחוב הזר מוצא פתאום את
אמא מולו, מושיטה ידיים, "ודווקא
אז, אתה יודע, גואה בו הכל... עד היום
בכיתי את היאוש ואת האין אונים,

את השערים החסומים ואת האכזבות. הלילה הזה, לראשונה,
הרגשתי שמשוהו, אולי, בעזר השם, מתחיל להבנות. ומול החום
הרך הזה, מול ההבנה וההשתתפות המופלאה כל כך - כל מה
שקפא בליבי בכל השנים האלו הפשיר פתאום, באשד אדיר של
דמעות מתוקות..."

**"אם זה היה לפני
כמה שנים", אומר הרב
בוכנר באידיש בקולו הרך,
"הייתי הולך לכמה נדבנים
כאן בארצות הברית ומגייס
את הסכום. אבל היום",
והכאב הכן שבקולו חוצה
אוקיינוסים, "היום המשבר
הכלכלי פגע כאן בכולם
והמצב מסובך יותר. ויש
לנו זוגות קודמים ודחופים
שכבר אשרנו להם טיפולים
בסכומי העתק האלו..."**

לאחר רגע קצר. "ראש חודש כסלו
היום. עוד מעט נצא עם מגבית חנוכה.
אני סומך על עם ישראל, על היהודים
הטובים שבארץ ישראל. הם לא יאכזבו
אותנו. המצב הכלכלי בארץ לא פשוט,
אבל לאחים שלנו יש לב רחב והם יפתחו
אותו. הם יעשו הכל כדי לתת ליהודים
יקרים את המשאלה הכל כך מובנת,
הכל כך רגילה הזו והכל כך רחוקה וקשה
לפעמים - לגדל ילד יהודי להשם. אתה
לא חושב ככה?"
"אני בטוח".

כשמסיים חיים את השיחה הוא מגלה
לתדהמתו שני דברים.
השעון בסלון מורה על אחת אחרי
חצות ורחל ספונה בירכתי הספה, וכל
גווה מרטיט בבכי עצום, חסר כל מעצור.

הוא נבהל. רחל החזקה כל כך תמיד, המאופקת. לדמעות
התרגל כבר מזמן, הן לחם חוקם בחמש השנים הללו. אבל
התיפחות סוערת כזו?
"את לא הבנתי", הוא מנסה לומר לה ברוך. השעה מאוחרת
והיא מותשת כל כך נפשית. "הם כן מאשרים לנו את הטיפול הזה,
ומחר בעזרת השם"---

זהו. מגבית חנוכה יצאה לדרך. מגבית חנוכה עליה מתבסס הרב בוכנר. גם רחל תוציא מן התיבה את העלון
הזה שאתה מחזיק עכשו בידך. תקרא את הספור שלה שהיא חיה ובוכה כל יום מחדש, תביט בעיניים רכות
על תמונות התינוקות וליבה יצא אליהן, נמס ומשתוקק. השם, היא תתחנן בלי מילים, תעשה שאנשים לא
ישליכו את העתון הזה בפח שליד תיבות הדואר, שרק יפתחו, שיציצו, שיקראו.
שירגישו את מה שכתוב כאן, שיגעו בדמעות שמאחורי, שיהיו איתי ואיתנו
לרגע אחד... "ליהודים יש לב רחב", אמר הרב בוכנר, "הם יעשו הכל כדי
לתת ליהודים יקרים אחרים את המשאלה הכל כך מובנת והכל כך רחוקה
וקשה לפעמים. לגדל ילד יהודי להשם. אתה לא חושב ככה?"
אנחנו כן. וגם רחל. חושבים ובטוחים וסומכים על ליבך הרגיש
והרחום.

וידועים שלא תכזיב.

וכשתאחז את גליון השנה הבאה ובעזר השם הטוב

**יחיך אליך משם ילד טהור עיניים ומפיס לב, ילד
החלומות והתפילות של רחל - תביט לו אל תוך
עיניו ותדע באושר כי גם שלך הוא הילד הזה.
שלך.**

הנס של דודה לאה

בבנין ולאסוף כסף לארגון הנהדר הזה שעוזר לכל מיני אנשים שאין להם אפילו תינוק אחד ומאיר לא מבין איך הם יכולים בכלל לחייך, אבל הוא בעצמו כן ילד ובבנין שלהם יש שלוש כניסות והמון שכנים. הוא יכול לאסוף לארגון הזה כסף בבנין שלו. הוא כבר יגיד לכולם כמה זה חשוב וכמה כולם מוכרחים לעזור קצת לאנשים כמו דוד חיים ודודה לאה שתמיד עצוב בבית שלהם אפילו שהם מחלקים סוכריות.

ביום שישי של השבוע שלאחר מכן כבר עבר מאיר בדלתות ומילא קופסא קטנה במטבעות. עוד מטבע ועוד אחת ועוד. אמא שלו התקשרה בשבילו אל הארגון והוא התמנה להיות הנציג של הבנין. עוד שבוע ועוד אחד ועוד.

כולם הכירו כבר את הדפיקות של מאיר. תמיד באותה השעה, ביום שישי, בשתים עשרה וחצי בצהרים. ככה, חודש אחרי חודש, בלי לדלג או לשכוח אפילו פעם אחת.

לפני חודש הושלם לספור הזה הסוף.
סוף טוב ונפלא כל כך שכולם, כמעט, כבר נואשו ממנו כליל. סוף טוב שדיירי הבנין הזה עדים לו.

יום שישי אחד, פחות משנה אחרי שהחל מאיר בפרויקט האיסוף, הגיעה פתאום הבשורה הגדולה. בן! לדוד חיים ודודה לאה נולד בן. תינוק קטן וזעיר, בריא ושלם. תינוק של ניסים גלויים אחרי שאפסו כל התקוות...

שעת צהרים היתה זו, כשמאיר עומד מול הדלתות הפתוחות בקומה השלישית וקופסת הצדקה עבור בוני עולם בידיהם---

אם גם אתם מעוניינים להיות נציגים בבנין מגוריהם נא צרו קשר עם הארגון ותזכו לראות ישועות לרוב

מאיר הגיש לדודתו את השקית שאמא שלו שלחה וכבר התכונן ללכת. בבתים של דודות אחרות הוא דווקא אוהב להתעכב, אבל כאן אין בני דודים בכלל ולא משחקים או ספרים של ילדים וכמה שדודה לאה מחייכת אליו - הוא מרגיש שהיא עצובה בכל זאת.

הטלפון צלצל. "תרים", ביקשה דודה לאה, שהידיים שלה היו בבצק. "שלום. אמא בבית?"

"לא" רצה מאיר לענות. אמא שלו לא נמצאת כאן בבית ובבית הזה אין שום אמא בכלל. רק אשה אחת עצובה שאפילו שהיא יותר גדולה מאבא שלו - אין לה אף ילד שקורא לה אמא. אף אחד.

"רק רגע", ענה מאיר בסוף והגיש לדודה לאה את האלחוט, "רוצים אותך. זה מאיזה ארגון?"

דודה לאה לקחה את הטלפון והקשיבה. מאיר הסתכל עליה וראה שהצבעים שלה מתחלפים. שלוש פעמים פתחה את הפה כדי לנסות לומר משהו, אבל הפקידה שמעבר לקו דיברה מהר וצפוף יותר והיא לא הצליחה להשחיל שום מילה. רק בסוף, כשהיא סיימה, היא אמרה את כמה המילים האלו, זורקת אותן מהר מהר לתוך הטלפון. "כן, בוני עולם זה ארגון נהדר, מי כמוני יודעת, אבל אולי תנסו לבקש משכנים אחרים. פשוט... פשוט לי אין שום ילד שיוכל לדפוק בבתים ולאסוף... מבינים?"

עכשו הצטער מאיר שהוא לא הלך קודם. הוא כמעט בכה. בדיוק מדודה לאה. בדיוק ממנה ביקשו שאחד הילדים שלה ילך בימי שישי וידפוק אצל השכנים כדי לאסוף כסף לבוני עולם. בדיוק ממנה, שאין לה שום ילד אפילו שהיא יותר גדולה מאבא...

מאיר אמר מהר מהר שלום, לקח את הסוכריה שדודה לאה נתנה לו ויצא. נדמה היה לו שדודה לאה בוכה עכשו לתוך הבצק והוא לא היה מסוגל לראות את זה.

חוץ מזה שהיה לו פרויקט דחוף לטפל בו. לדודה לאה אין ילד שיכול ללכת לשכנים

ספורים קצרים על המתנה ארוכה

בחנות העגלות

היא נכנסה לחנות מוצרי תינוקות יוקרתית במרכז ירושלים. אשה צעירה ומאושרת שהעולם מחייך אליה ועוטף אותה ואת תינוקה הרך בחיבוק חם ואוהב. עוד שבועים יחגוג את יום הנישואין הראשון וכבר הם הורים לעולל נפלא וענוג.

"מזל טוב", חייכה אליהן המוכרת בחביבות. "מיטה? עגלה?" "הכל", אמר האבא הקורן שהעולל הרך הזה העניק לו בלילה אחד קסום את התואר הנפלא הזה.

"מיטה, עגלה, סט מצעים. ואולי גם שידה". בכיסו מרשרשים השטרות שהעניקו להם בנדיבות ההורים המאושרים משני הצדדים. גם סבתא שלו, שתאריך ימים, נתנה לו מתנה נאה ומכובדת. אפשר גם שידה, בהחלט. ואולי גם אהיל תכול לנסיך הזעיר שלהם.

שעה ארוכה הם שהו שם בחנות. בודקים, משווים, מתלבטים. איכות, טיב, אחריות, דוגמא, צבע.

בטוח שהצבע של המיטה לא מתקלף? וידית האחיזה של העגלה, נוחה מספיק? ואיך היא מתקפלת? מספיק בקלות?

והמוכרת האדיבה מסבירה וממליצה ומביאה עוד דגם ועוד דוגמא ועוד אחת....

המבחר עצום בחנות הגדולה והיוקרתית והם מבולבלים לגמרי. הוא אברך כולל, מה הוא מבין ומתמצא, והיא, צעירונת וטריה כל כך...

המוכרת. המוכרת.

הנחמדה שכל כך מסייעת להם. שני קמטים קטנים בזויות עיניה מעידים על נסיון חיים עשיר. "תגידי את", היא פונה אליה אולי בפעם העשירית בשאלה דומה, "על איזו עגלה את הכי ממליצה לנו? מה הנסיון שלך?"

שני הקמטים מעמיקים פתאום ורוטטים קלות. "אנשים קונים את זו ומאד מרוצים. ואת החברה ההיא אני אישית מוכרת כאן כבר תשע שנים והיא מצוינת. אבל נסיון אישי, לצערי, אין לי עדיין" והיא תולה שתי עיניים עצובות ברפוד האפור של העגלה היוקרתית, עמוק עמוק.

אחר כך כבר היה לה קל יותר להחליט, ולקנות, ולסיים. לה, שנכנסה כך מוקפת בעננים צחורים של אושר מתוק וקסום, מגרדת בלי משים את הכאב המדמם. "כמה כסף יש לנו לקניה?" לחשה לבעלה בעיניים דומעות. "שליש מזה אני רוצה שניתן לצדקה. אנא. לזכות המוכרת הטובה הזו שכבר תשע שנים עוזרת לאמהות למכור עגלות ושידות ומוביילים קטיפתיים אבל אף פעם לא שמעה את הצלילים הרכים שלו

באמצע הלילה, מרדימים את התינוק שלה, שלה--- אז בסדר?"

המוכרת לא הבינה למה הם לא קנו בסוף עגלה יוקרתית ולמה החליטו על מיטה מחברה מצוינת אבל מהדגם הקודם ושידה הם בכלל לא צריכים בסוף.

אבל הם הבינו היטב.

וגם בשמים מבינים בערכן של נתינות אמת כאלו, מלבבות חומלים ומרגישים. מבינים ואוהבים.

"כמה כסף יש לנו לקניה?" לחשה לבעלה בעיניים דומעות. "שליש מזה אני רוצה שניתן לצדקה. אנא. לזכות המוכרת הטובה הזו שכבר תשע שנים עוזרת לאמהות למכור עגלות ושידות ומוביילים קטיפתיים אבל אף פעם לא שמעה את הצלילים הרכים שלו הלילה

התאומות

עוזרת הרבה וליבה נקרע כשהיא מביטה באחותה הגיבורה ששוב ושוב עונה אמן פצוע על אחולי הרוב נחת.

נחת, השם, נחת. ממי יש לה נחת בביתה בו זועק השקט המייסר כבר ארבע עשרה שנים ארוכות כמו נצח? ממי?

כל הערב נמצאת ש. לצידה של ב. מסייעת לה בארוח, דואגת של אחת יהיה מקום לשבת, מציעה תקרובת ומוזגת כוסות של שתיה. עוגות יפות מעשה ידיה מפארות את השולחנות ומתנה גדולה לחתן הבר מצוה מחכה לצידו של בעלה.

ככה, כמו תמיד. כמו שהיתה בבריתות, כמו שהיתה בחלאק'ה. כמו בסעודת החומש. כמו במסיבות יום ההולדת. כמו תמיד.

ושני לבבות קרובים כל כך, של תאומות זהות, בוכים יחד בחשאי ונקרעים בצוותא.

כל הערב לא נפגשים מבטיהן. ב. לא מסוגלת. חוששת שהמעטה הדקיק יקרע באחת וכל הדמעות שהיא אוצרת בכוח תפרוצנה בקול רעש גדול.

רק בסופו של הערב, כשכל האורחים הולכים וש. נותרת לעזור בדברים האחרונים - זה קורה.

"שהשם יעזור", בוכה ב. על כתפי תאומתה הקרובה לה כל כך, "שהטפול יצליח ותבשרי לנו מהר בשורו---"

המילים נתקעות לה בפה. היא מביטה בעיניה הכחולות של

תאומתה, עיניים שהיא מטייבה כל כך

להכיר ומזהה בהן משהו קפוא. עוד תקווה

בוערת שהפכה לגוש קרח קר ומאכזב.

עוד חלום יוקד שהתנפץ אל הסלעים. עוד

כמיהה נואשת שהתרסקה לרסיסים.

"ש.?" היא שואלת בפחד וקולה חלול.

"קבלנו את התוצאות כבר שלשום",

לואטת ש. "זה לא... גם הטיפול הזה

נכשל..."

ב. מתקשה לדבר. "אז איך לא אמרת כלום?" היא שואלת מתוך

הדמעות.

דמעות דומות, של תאומות זהות וקרובות כל כך, מתערבות אלו

באלו. "ככה", חושקת ש. את שפתיה ובגבורה שאין דומה לה

מעלה עליהן חיוך. "גם עכשו לא תכננתי לומר. לא רציתי לקלקל

לכם את השמחה"---

ב. התקשתה להניח את ספר התהילים ולצאת מן הבית. יום גדול כל כך, שמחה יהודית מרגשת כל כך - ובכל זאת. הערב הזה ייכנס בנה בכורה בעול תורה ומצוות. היא מביטה בו במראהו החדש ומיתר פוקע בגרונה. ואז חושבת על ש. ושוב זולגות הדמעות המלוחות.

הן תאומות. תאומות זהות לגמרי. ילדותן ונערותן עברו עליהן בשותפות מוחלטת, בקרבת לב ונפש אמיתית. ש' התארסה ונישאה ראשונה והיא ב"ה, מעט אחריה. "הכל ביחד, אה?" שמחו איתן כולם מסביב.

מזמן זה הפך להיות משפט עצוב כל כך. היא יוצאת היום לבר מצוה של בנה הבכור עם שבעת ילדיה המקסימים ותאומתה? תאומתה תצעד אל האולם בגפה, כשארבע עשרה שנות כאב ואכזבות מתלוות אליה כשובל ארוך ואינסופי.

עוד פרק תהילים מתחנן אחד. עוד תחינה קורעת רקיעים של אמא ביום הגדול הזה. עוד בקשה אחת, אולי האחרונה שתפתח את השערים---

ש. לא מספרת לה הרבה, אבל ב. בכל זאת יודעת שבימים אלו הם מנסים טיפול מורכב במיוחד. אנה, השם. שהטיפול הזה יצליח. ארבע עשרה שנים שאנחנו זועקים ומתחננים לפניך. ארבע עשרה!!!

האולם הגדול מלא באורחים.

וש. וב. תאומות זהות כל כך...

עוד אחת ניגשת אל ש. במקום אל ב. ועוד אחת.

לוחצת את ידה בחום ומאחלת מזל טוב נרגש והרבה הרבה נחת.

"תודה, אמן", עונה ש' לכולם. המסכה שעל פניה עבה היא ואין בה סדק אל תהומות הכאב שבפנים. "אבל זו לא אני האמא, זו התאומה שלי, שם במרכז, בכחול..."

עוד אחת מתבלבלת, ועוד אחת.

הן גרות בשתי ערים שונות. לא כל מכרותיה של ב. יודעות בכלל שיש לה אחות תאומה, דומה כל כך.

גם השרשרת הגדולה שקנתה ב. במיוחד עם אותיות שמה, לא

וזכני לגדל

שמעבר. כאילו שזה הדבר הכי טבעי ורגיל בעולם שבחור חוזר הביתה ביום חורף של אמצע הזמן עם מזוודה גדולה ביד, בלי שום הודעה מוקדמת.

נשמתי עמוק עד שצלעותי כאבו, מניחה בכך את האבן הראשונה לסכר. "יש עוף ותפוחי אדמה, ומרק אפונה שאתה אוהב. אתה בטח מריח, נכון?" אמרתי בחיוך שגרדתי מן הקרקעית. לא ידעתי מה הוא הריח ומה לא. באפי עלה באותה שעה רק ריח מאיים אחד.

אחר כך עמדה המזוודה במרכז הבית, ושלוימי שלף ממנה ברשול אדיש את בגדיו, בזה אחר זה. "אני לא חוזר לשיבה יותר", אמר מול כל אחיו ואחיותיו הקטנים שהביטו בו בהלם משתק, נפחדים. "תדברו עם המשגיח, אם אתם רוצים".

מוישה דיבר עם המשגיח, אבל השיחה הזו לא עשתה כבר דבר. רק הצמידה אותיות אדומות בצבע האש והדם אל המציאות הפוצעת שהתנחלה לה בביתנו השקט והטוב. מ ס ו ל ק. הבן שלנו, שלנו, מסולק מן הישיבה.

אני אוחזת את שרביט ההדלקה מכסף ורוצה להעלות את האש. הידית עקומה מעט בקצה. כל שבוע בשעה הזו אני נזכרת בכך וחושבת שהגיע כבר הזמן לגשת לאיזה צורף שיתקן זאת, אחת ולתמיד.

עכשו אני לא חושבת כלום. נזכרת ביום שישי הרחוק ההוא, כששלוימי שוב התרגז על משהו והעיף את שרביט ההדלקה לקצה השני של החדר, שובר את קצהו ומעקם אותו בצורה מכוערת כל כך.

מה זה שרביט הדלקה, בסך הכל. ביום שישי הזה שבר שלוימי את ליבי שלי, לרסיסי רסיסים. ביום שישי הזה שבר שלוימי את כל הכלים כולם.

ל----א. טוב שהילדים שם בחדר, עם הבמבה והמציצות. טוב מאד. מספיק דברים שמעו השבוע באוזניהם הרכות. השם, אני מליטה את פני בשתי ידי ומייללת כחיה פצועה. השם, תעשה שהוא לא ישבור את כל הכלים. אנא. שיישאר איתך גם אצל החבר האלמוני הוא שנסע אליו, כי נמאס לו מהכל ומכולם, תעשה שיתחרט, שימצא אותך בחזרה, שיחזור אליך. שיחזור אלינו. שיחזור אל עצמו. אל הנשמה שלו הטהורה שמחכה שם בפנים... השם, אנא!!!

מבחוץ בוקעת המנגינה של לפני הצפצוף. בשבוע שעבר הקשבתי לה בהתרגשות, מלווה אותה בזמזום משלי. רק

אותו יום שישי לא עמד לצדי איש ליד הנרות. "תשמרי עליהם בחדר", בקשתי מהגדולה שלי. והיא, כמו תמיד, הבינה. ראתה את עיני האדומות עוד לפני שהעליתי את האש בשלהבת אחת, והבינה. שמעה את קולי הסדוק, כמו מיתר שפוקע יותר מדי, ולא שאלה שאלות. ילדים עומדים סביב אמא כשהיא מדליקה נרות שבת. בוחנים בעיניים גדולות ובלבבות רכים, פתוחים לרווחה, את דמעותיה הזולגות חרישית. למה את בוכה, אמא? ישאלו אותי לאחר מכן. את מתפללת עלינו שנהיה צדיקים? כל כך יפה. כל כך יהודי וטהור.

אבל אותו ערב שבת לא עמד איש לצדי ליד הנרות. רק אני הייתי שם, והסכר השברירי שעמד לקרוס באחת מול תהומות הכאב והצער. גם שלוימי עמד כאן לידי פעם והביט בי בעיניים טהורות ותמות של ילד בכור. "למה את בוכה?" ליוו עיניו הגדולות את הדמעה השקטה הגולשת אל דפי הסדור, "את מתפללת שאני אהיה צדיק, אמא?"

עכשו אני לא מתפללת. אני צורחת. ואף אחד מהילדים לא לצדי. אין טעם.

וגם שלוימי לא לצדי. ולא לצד אבא שלו. ולא לצד החברים שבישיבה. ולא לצד שום גמרא או חומש או משניות. לצד מי הוא מסתובב עכשו, הבן הבכור והאהוב שלי שחותך אל ליבי בסכין החדה ביותר שנבראה אי פעם? לצד מי, רבנו של עולם?

זהו, הסכר נפרץ. אני מתפרקת אל מול הפמוטות לאלפי חלקים. כל כך מהר קרה הכל, כל כך מהר. תמיד הוא היה שובב קצת, שלוימי. תמיד היה בו משהו שנון וקצת נועז, אוהב לעמוד על המסגרת ולבדוק כמה היא באמת חזקה ומחייבת וגם להניח קצת את הרגל מצידה השני. אבל בתחילת השנה בכל זאת אמרו המשגיחים שיש שפור מסוים. שהוא כן מתחיל לתפוס את עצמו בידיים ולהכנס לאיזשהו תלם רציני. כמה תקוות פרחו אז בליבי. כמה. אבל אחר כך שוב החלה הרכבת חורקת ומוישה סגר את הטלפון עם המשגיח בפנים מעוננות, מסכם בקצרה שהענינים עם שלוימי לא אי-אי-אי. וביום שני הוא הגיע הביתה. סגר אחריו את הדלת בטריקה ונכנס פנימה עם חיוך. מהרגע הראשון לא אהבתי את החיוך הזה. רחב מדי, שטחי מדי. מתריס מדי. פצוע מדי. הסירים בעבעו על האש והוא ניגש מיד אל המכסים, מדלג על השלום. "מה יש לאכול?" שאל בקול, מדלג על השלום ועל כל מה

אני מניחה את שרביט ההדלקה המעוקם על השולחן ובעיניי אדומות ניגשת אל האלחוט. הוא מנותק כבר ומכוסה במפית שהניחה ילדתי הנהדרת. אני מחברת אותו שוב ומחפשת את המספר. עכשו, דווקא עכשו. אף אחד לא יענה, אבל אשאר הודעה בתא הקולי עם התחייבות לתרומה. מאה ושמונים ש"ח לבוני עולם. עשר פעמים חי. חיים רוחניים לשלוימי שלי. חיים חדשים וטהורים לילד יהודי נוסף. שלהבת חדשה שתצית אור שאין דומה לו בבית אחר, קודר וחשוך. שלהבת ותיקה שתתיצב, תחדל לרעוד ולהבליח. השם, אני מתחננת בלי קול, כל ילד הוא עולם. עולם מלא, ענק. הנה אני נותנת את שלי כדי לבנות עולם חדש, ובזכות זה, אלוקי, תעזור אתה לשלוימי שלך, ילד אבוד בן שש עשרה, בסך הכל, עולם שלם ומלא...

מחזר הילדים עולים כבר הקולות. מתארכת היום מדי, הדלקת הנרות של אמא. אני שבה אל השולחן. מדליקה את הנרות, מעתירה, וליבי קל יותר. בוני

**עכשו, דווקא עכשו.
אף אחד לא יענה,
אבל אשאר הודעה
בתא הקולי עם
התחייבות לתרומה.
מאה ושמונים ש"ח
לבוני עולם. עשר
פעמים חי. חיים
רוחניים לשלוימי
שלי. חיים חדשים
וטהורים לילד יהודי
נוסף.**

עולם איתי. זכות הצדקה איתי. מישהו כאן לצידי מול העולם הסדוק, המתנדד. מישהו שזכותו תעמוד לנו כדי לבנות מחדש.

במוצאי שבת התקשר שלוימי. ידעתי שהתקשר. הרגשתי. בוני עולם לחשו לי זאת בברית השקטה שכרתנו בינותינו. מוישה נסע לקחת אותו מצומת "היה בסדר, ככה", אמר לי שלוימי קצרות, "אבל לא מתחשק לי להשאר שם. נדבר כבר בבית"... שלושה שבועות עברו מאז ורק עכשו אני כותבת את המכתב הזה. עכשו כשבספה בסלון אין ערמות של עתונים ובחור שמתחפר בשמיכה באפס מעש. כשהבנות יכולות שוב להביא חברות הביתה בלי בושה ומוישה לא מסתובב עם עיניים שקועות מכאב. עכשו, כשהעולם שלנו שהטלטל בסערה, שב אל מסלולו ועולמו הרוחני של שלוימי שוב לא סדוק ומתנדד כל כך. הצלחנו לסדר לו מקום בישיבה חדשה בעיר אחרת והוא נפנה אליה עם כל המרץ שלו, רוצה להתחיל מחדש.

צריך עוד הרבה תפילות, אני יודעת. תפילה ותחינה וצדקה. כל יום שישי בהדלקת הנרות אני ממשיכה לשים בצד סכום כסף לבוני עולם. מכספי שלי ייבנו עולמות חדשים מלאי רוך וזוך וזכותם תעמוד גם לשלוימי שלי. ילד בן שש עשרה. עולם מלא.

וזכני, השם.
וזכנו.

שבוע עבר מאז? רק שבוע עבר מאז התהפך עלינו העולם בסערה? השם, אולי אתה יכול להפוך אותו שוב, למעננו? לא אולי, השם. ודאי!

המנגינה המזדמרת חודרת אלי מבעד למסך הערפול שאופף אותי. בכל כמה שבועות מחליפים את השיר. מילים אחרות של שבת. מנגינות אחרות. "וזכני", מתפזמות המילים, "וזכני לגדל בנים ובני בנים אוהבי השם, יראי אלוקים"...

בחוץ שרים את המילים. אני מתייפחת אותן בקול גדול. אפשר שמגיע הקול הזה עד שלוימי שאצל חברו, אי שם בצפון הארץ. אם רק אין אוזניו אטומות לגמרי.

יראי אלוקים. יראי אלוקים. השם, רק בן שש עשרה הוא הילד שלי, ואין אני יודעת מה מעשיו לעת הזו. יראי אלוקים. תן את יראתך בלבו התוהה והמתמרד. עטוף אותו באהבתך. וזכני, השם, וזכני. אני מתכוננת להעלות את האש ומשהו בוער גם בי. שורף את נשמתי בכאב שאין למעלה ממנו.

זו תמצית שאיפותינו שמטלטלת לי כאן בכף הקלע. תכלית חיינו ומארג תפילותינו. וזכני לגדל בנים... אוהבי השם, יראי אלוקים...

מה לא הייתי נותנת כדי להחזיר אלי את שלוימי האבוד שלי? כמה כסף הייתי מוכנה לשלם? אבל כסף לא יועיל כאן. רק תפילות. ודמעות. ותחינות. וצדקה...

צדקה. אני ננערת. עוד מעט ירד הלילה ושלוימי שלי אי שם, אצל חבר אלמוני שאין לי מושג עד כמה רחוק הוא. עוד מעט תכנס השבת ושלוימי רחוק כל כך מכל מה שהיא לוחשת לנו באהבה.

אני רוצה לתרום. לתרום מהכסף שלא יכול להחזיר את שלוימי אבל כן יכול לעשות זאת בדרך אחרת. וזכני... ממשיך השיר להתנגן בחוץ, וזכני לגדל בנים ובני בנים...

זה הכאב השורף ביותר שקיים בעולם, אני יודעת. זו תמצית השאיפות ותכלית החיים כולם ומארג התפילות והתחינות. ושם, בבית ההוא, בו דולקים שני נרות בלבד על השולחן השקט, והאשה, כי אמא אין שם עדיין, קורעת את השמים בבכיותיה לא פחות ממני, שם הכסף שלי כן יוכל להביא את הילד הביתה.

בכל ערב מימי החנוכה כולל ליל שבת נר ראשון של חנוכה
 ובליל שבת ליל זאת חנוכה, יעתירו גדולי ישראל עבור
 התורמים ל"בוני עולם". השמות ימסרו בעת הדלקת הנרות
 מידי ערב ואז יוזכרו לישועות ולברכות.

ביום שבת קודש "זאת חנוכה" מניין תלמידי חכמים יאמרו על ידי ציון הרשב"י
 במירון את כל ספר תהילים ויזכירו לאחריו כל שם ושם עם הבקשה בפרטות.

סגולה עתיקת יומין היא להתפלל בשעת הברית בעת נשמע בכיו של הרך הגימול.
 בארגון "בוני עולם" מישמים מנהג חשוב זה. ושלושה עשר מוהלים יראי שמיים מעתירים עבור כל שם של תורם 169 ש
 (כמנין י"ג פעמים י"ג) ל"בוני עולם". "גדולה מילה שי"ג בריתות נכרתו עליה"
 והזמן המקודש של בכי התינוק, השקול כמו זמן תפילת נעילה - כל אלו חוברים יחד וקורעים את השמיים - - - כמה אנשים
 כבר נושעו? כמה משפחות? כמה יחידים? אי אפשר לספור... בלי עין הרע. גדולי ישראל שדבר הפעת הסגולה על ידי "בוני
 עולם" הובא לידיעתם חיזקו בברכתם את הדבר ושיבחו את המוהלים שנתמו לסייע לציבור בדבר חשוב זה.
**למשרדי "בוני עולם" מגיעים סיפורים מדהימים של ישועות למעלה מדרך הטבע. יצויין כי מדובר בסגולה הפועלת
 ישועות בכל תחום שהוא, זיווגים, הצלחה בלימודים, זש"ק, בריאות, נחת, והצלחה בכל.**
 זה הזמן להצטרף לסגולה המיוחדת של י"ג מוהלים בשבת קודש נר א' דחנוכה וביום ד' נר חמישי ובשב"ק זאת חנוכה

**"גדולה מילה
 שנכרתו עליה י"ג בריתות"**
 "זהרי שם אותו הברית, הוא כולל י"ג בריתות
 ברית לכל מדה ומדה, וזהו שנכפלו הבריתות
 במילה י"ג פעמים
 להורות שמדולה היא ושאינה חוזרת ריקם
 כמו כל הי"ג מדות"
 (הספודים יום-סוכה נדרים פרק ג' משנה י"א)

לתרומות ומסירת שמות לתפילה צלצלו:

1800-300-307

תרומה באמצעות הרשאה לחיוב חשבון

קוד מסלוקה		סוג חשבון		מס' חשבון בבנק	
בנק	סניף				
קוד המוסד				אסמכתא/מס' מזהה של הלקוח בחברה	
4 3 0 6 8					

לכבוד

בנק:

סניף:

כתובת הסניף:

1. אני הח"מ שם בעלי החשבון כמופיע בספרי הבנק מס' זהות ת. פ.

כתובת:

נותן/ים לכם בזה הוראה לחייב את חשבוני/נו הג"ל בסניפכם, בגין תרומה בסכומים ובמועדים שיומצאו לכם מידי פעם בפעם באמצעי מגנטי ע"י 'בוני עולם' כמפורט מטה ב'פרטי הרשאה' ידוע ל/נו כי:

- א. הוראה זו ניתנת לביטול ע"י הודעה ממני/מאיתנו בכתב לבנק ול-'בוני עולם' שתכנס לתוקף, יום עסקים אחד לאחר מתן ההודעה לבנק, וכן ניתנת לביטול עפ"י הוראת כל דין.
- ב. אהיה/נהיה רשאים/ם לבטל מראש חיוב מסוים בלבד, שהודעה על כך תימסר על ידי/נו לבנק בכתב, לפחות יום עסקים אחד לפני מועד החיוב.
- ג. ידוע ל/נו כי הפרטים שצויינו בכתב ההרשאה ומילויים, הם נושאים שעלינו להסדיר עם המוטב.
- ד. ידוע ל/נו, כי סכומי החיוב עפ"י הרשאה זו, יופיעו בדפי החשבון וכי לא תישלח ל/נו ע"י הבנק הודעה מיוחדת בגין חיובים אלה.
- ה. הבנק יפעל בהתאם להוראות בכתב הרשאה זה, כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת וכל עוד לא תהיה מניעה חוקית, או אחרת לביצוען.
- ו. הבנק רשאי להוציא/נו מן ההסדר המפורט בכתב הרשאה זה, אם תהיה לו סיבה סבירה לכך, ויודיע לי על כך מיד לאחר קבלת החלטתו, תוך ציון הסיבה.
- ז. לא אשר לבוני עולם בסכף המחובר לזה, קבלת הוראות אלו ממני/מאתנו.

סכום החיוב ומועדו יקבעו מעת לעת ע"י 'בוני עולם' עפ"י הוראת המשלם

סכום לחיוב בודד מספר חיובים

פרטי הרשאה

חתימה

תאריך

אישור הבנק

קוד מסלוקה		סוג חשבון		מס' חשבון בבנק	
בנק	סניף				
קוד המוסד				אסמכתא/מס' מזהה של הלקוח בחברה	
4 3 0 6 8					

לכבוד

'בוני עולם'

ת.ד. 1560 בני ברק

51115

קיבלנו הוראות מ-_____, לכבד חיובים בסכומים ובמועדים שיופיעו באמצעי מגנטי שתציגו לנו מדי פעם בפעם, ואשר מספר חשבוננו/נם בבנק יהיה נקוב בהם, והכל בהתאם למפורט בכתב ההרשאה.

רשמנו לפנינו את ההוראות, ונפעל בהתאם כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת, כל עוד לא תהיה מניעה חוקית או אחרת לביצוען, כל עוד לא התקבלה אצלנו הוראת ביטול בכתב ע"י בעל/י החשבון, או כל עוד לא הוצא/ בעל/י החשבון מן ההסדר.

אישור זה לא יפגע בהתחייבותיכם כלפינו, לפי כתב השיפוי שנחתם על-ידיכם.

בכבוד רב,

סניף:

בנק:

תאריך

חתימה וחותמת הסניף

אפשרויות תרומה

1. בהוראת קבע
2. אצל הרבנים המקבלים
3. בשובר דואר
4. במעטפת התגוביינה המצורפת
5. בהפקדה בבנק הדואר מס' ח-ן 20039257 או בבנק פאג"י 52 סניף 188 מס' ח-ן 409-455393
6. בכרטיס אשראי בטלפון (שיחת חינם)

1800-300-307

לעמותה אישור מוסד ציבורי לענין תרומות לפי סעיף 46 לפקודה

כן. בוני עולם הוא המישהו הזה. שם, בחדר ההמתנה המיוסר, עשרים וארבע שעות ביממה.

מישהו שעושה הכל בעולם ומשמים מזכים אותו פעם אחר פעם להחזיק במפתח הזהב. לפתוח בחסדי שמים את השער הנעול לעוד שני אנשים מעולפי המתנה ולזכות אותם בילד. ילד. האושר הנפלא והמתוק ביותר בעולם כולו.

והנה מסתיים המסע ואתם חוזרים הביתה. אח, אתם נושמים לרווחה ומביטים באושר על שורת החנוכיות הארוכה המחייכת אליכם מאדן החלון, כמה טוב לחזור הביתה. הילדים קוראים לכם מן החדר השני. הבטחתם להם משחק בסביבון ונעלמתם... כמה זמן קוראים חוברת? אתם אולי ממהרים לערב לביבות משפחתי וחם אצל הסבא והסבתא. הילדים כבר ליד הדלת, לבושים יפה, מחייכים ומטופחים... ואולי הם תופסים בכם במתיקות מכל עבר, לעוד רקוד אחד של 'יוונים נקבצו עלי', כמו שהבטחת, אבא...

כתמי ריבה דביקים על הארון, מטבעות מצלצלים שהכנתם לדמי חנוכה. את כל העולם מתחשק לכם לחבק כעת ואת ילדיכם הקסומים במיוחד.

כמה פשוט וטבעי זה יכול להיות.

וכמה אין זה פשוט וטבעי לאנשים ששם, בחדר ההמתנה הרחוק---

שם כבר הנרות מזמן והשירה הקצרה דעכה, שם אין ריבה דביקה על השמשות ואולי אין סופגניות בכלל. סופגניות זה לילדים. חנוכה הוא חג של ילדים. לשיר איתם, לחלק להם מטבעות, לחנך אותם, להעטיר עליהם מול הנרות. כל החיים שלנו, החיים היהודיים, מתרכזים בילדים. הם התכלית והמטרה והשאיפה והתפילה וההמשך.

ושם, בחדר ההמתנה, אין ילדים. אין אפילו ילד אחד.

אתם ממהרים, אנחנו יודעים. מה זו החוברת הזו, אבא, דוחקים בכם הילדים המקסימים, הסביבון והסופגניות וערב הליבויות מחכים לכם---

ואתם הולכים אליהם, ודאי, באושר מתוק ובהודיה צרופה על שזיכתם.

וכמו בחלום רחוק מעולם אחר ניבטת מולכם הדלת העבה, הקרה, הדלת הנעולה שבחדר ההמתנה והעיניים שנתלות בה בייחול ובשוועה.

העיניים האלו נתלות גם בכם.

רחל נתלית בכם.

לפעמים רק הכסף יכול לפתוח את הדלת ולהעניק גם לאנשים המשוועים ששם את היקרה שבמתנות.

רק כסף, רק.

המון כסף, המון.

טיפולים יקרים של עשרות אלפי דולרים. רופאים מיוחדים המוטסים מחו"ל בסכומי עתק. אנשים הממתנינים בתור שגם להם יאשרו את הטיפול, אנשים שנוקשים על הדלתות בלבבות פצועים ומחכים לשמוע את ה'כן'---

אז עוד מעט, כשתחלקו בנדיבות את מעות חנוכה המסורתיות לילדים הטהורים שלכם, תפתחו את הלב ואת הכיס גם למען כל אלו שילד עבורם הוא חלום רחוק---רחוק---רחוק---

כי בכם תלוי עכשו החלום הזה. רק בכם.